

Aneb skorem nejhodnější Taliprtka ☐

Tohle úterní venčení asi fstoupí do dějin. Minimálně do dějin kynologickéjch. A nebo aspoň do těch kynologickéjch v naší rodině. ☐ . Měla jsem volno a tak jsem mohla s ohařiskama vypadnout ven v hodinu, kdy tam určitě bude minimum lidí. Teda kolem poledního. Hubu jsem si vybavila šátkem, protože svůj nákrčník jsem dala Brtníkovi do prasé. A šlo se. Už ráno to byla pohodová prochajda, kdy se nejen dbalo pokynů mnou vydaných, ale dbalo se jich taky s radostí, bez odmlouvání a občas se objevila i samostatná akce v podobě nahlášení se u mé maličkosti. Neděly se žádný lotroviny a zločinecký akce.

No a v todle odpoledne Tali zlomila svůj osobák. Ešče nikdy nikdá se jí to nepovedlo. Nejen bejt takhle hodná, ale i jeden takovej možná nepodstatnej moment pro svět kynológije, ale velmi podstatnej pro náš rodinnej svět. Tali je vždycky víc než rozjařená, když se jde ven. Je to jako kdyby vlastně nikdy venku ešče nebyla a potřebovala by to dohnat . Je možný- teď mě napadá - že to vlastně je taky pořád pozůstatek toho kotcovýho chovu, že stejně jako jí v útlým psím věku nebyl možná dopřán dostatek žrádla (páč ono hromadný krmení má svoje úskalí, že jo) a proto dodneška má hysterický projevy při přípravě jídla a silný sklony k bufetu, tak že i tohle je třeba podobný. Značná část života v kotci, kdy ji pak občas vytáhli ven a poté už možná jen zřídka. Kdo ví? Nicméně je pořád jako ten blášen, když se dostane ven. Přes to, že s námi je venku víc, než většina psí populace . Protože málokdo jde se psem ráno ven dvakrát tak, že jsou vlastně hodinu venku, pak odpoledne hodiny dvě a poté ještě večerní venčící procházka, která ale není o tom, že pes vyběhne na zelenej trávník a vy čekáte na podestě.

Takže poté, co byla uvolněna, že může jít, vypááááčila se jak střela země vzduch. Nejdřív zkontrolovat cíp křoví, kde evidentně něco bydlí a ona to musí monitorovat a až poté se letět vypustit. Při tom už ale taky pochodovat a pak letět jako vítr. Což jsem jí zarazila. Nechtěla jsem , aby svou dráhu letu směr rybníčky protla s paní sousedkou. Sousedka už je stará paní, vlekla za sebou tašku na kolečkách s nákupem a já úplně viděla, jak by to dopadlo. Rohliky by letěly do všech směrů, zelí by se kutálelo, mléko by se vsakovalo do země.... Nenene, to nechceme. Takže stopka Taliprtko a jdeme hezky se mnou. A až poté můžeš letět. Nabídla jsem paní sousedce, že jí nákup vyvezu, protože cesta křovím je dost do kopce. Rezolutně to odmítla a spíš si potřebovala evidentně popovídat. Není problém, huba zavázaná, odstup máme, Taliprtka si aspoň užije u rybníčků a Rumíček si užije toho, že bude dělat

kanystrtérapeuta, což on miluje. Zatímco se paní vyptávala na pesany a vypávěla, že se nebojí /roušku neměla, tak se tam asi dneska stavím s tím mým rukodělným výrobkem / a jak je samostatná - což teda je - to jako klobouk dolů! - Tali házela šibry do vody a Rumíček se družil.

Když jsme se rozloučili /y, čekalo na mě jedno velký překvapení a na Tali ten osobák. Protože - jakmile jsem zavelela k pochodu, tak jako by to byla samozřejmá věc, tak se Tali připojila a řapala si tak nějak v mojí blízkosti no a poté!!! SVĚTE DIF SE!! Helejte!! Vona ten svůj hysterickéj úsek sámoška-parkoviště- klášter..... teď dala JAKO NORMÁLNÍ PES!!! Jakože fakt vopravdivě. Prostě jsem jen řekla, že se jde se mnou a ona bez jakýchkoliv hysterických výlevů a bez nějaký urputný snahy to furt rvát dopředu, šla opravdu s námi s Rumouškem. Pokud se i trochu předběhla, stačilo ji ruku položit na záda a srovnala se. I si to chvilčkama sama hlídala. JÁÁÁÁ ŽASNU, TO SNAD NEJNI ANI MOŽNÝ, běželo mi hlavou tiše. Tohle opravdu ještě nikdy nedokázala. Vždycky je to úsek, kde ji musíte mít těžce po dozorem a nebo pochopitelně vodítkově, ale ne, že jdete se dvěma psy tak jako ..... jako skoro normálně!!!!!! A navíc ani nepípla, nic, žádný zpěvy kosmický, ječení, protestsongy, nic, nic, nic!!! Týý jofkaaa, ta byla výborná.

Taky tomu následně pochopitelně odpovídala odměna. Za těžkou práci, velká odměna. Jsem si vědoma toho, že to pro ni byla šichta, jak když by celej den fárala □ .Čekala jsem, že se po uvolnění rozletí a taky překvapení. Plachtění prostorem se moc nekonalo. A když navíc vykonala potřebu a usadila jsem je s Rumouškem, abych se mohla vrátit pěkně kus cesty ke koši a vyhodit to, tak oba seděli vzorně a čekali na mě. OBA. Hmmm, to je hezký, říkala jsem si, když jsem se k nim vracela. Je to velkej posun od toho magora, co se mnou mlátil o zem, k týhle psí slečně, která ukázněně čeká, já můžu odejít a ona zůstane sedět do té doby, dokud jí to nedovolím. Jo jasně, já vím, že tohle není ještě úplně setrvalej stav, páč s ní nikdá není nic jistýho, ale prostě je hezký vidět, že se snaží. Opravdu snaží. Udělala mi velkou radost.

A to i poté, co jsme vešli do polí. Nebrala jsem jim dneska žádný hračky (sem zapoměla a ani při prošťatření kapes jsem na nic nenarazila, co by se dalo použít) a tak se prostě jen šlo. No šlo.... □ v případě ohařů je to trochu zpomalený slovo a v případě Taliprtky je to úplně už mimo. A tak jsem jejich energii upustila páru v oraništi. Došlo na procvičení posílání na levou a pravou ruku a následný přivolání. To je dobrý cvičko - vy si stojíte a čokle lítaj jako blázni □ . Když jsme pak pokračovali dál, naskytla se mi dvakrát výborná příležitost procvičit

to, že si nás Tali musí hlídat sama. Jak jsem předpokládala, nikde nikdo, takže jsem jí mohla nechat jít hodně dopředu a my s Rumíčkem zůstali stát. No trvalo to, trvalo, než si uvědomila, že jde sama a nikdo na ní nevolá. Nicméně, jak by dřív rovnou vzala čáru, tak teď se zastavila a koukala na nás, který jsme to otočili a beze slov šli na druhou stranu. Letěla za námi a poté na oplátku letěla vzduchem hrst dobrůtek.

Fajn, tak teď ses madam prolítala trošku, takže teď naopak budeme cvičit to, že se jde čistě jen po cestě, můžeš jít napřed, vzadu, ale nepolezeš do houští atd. Jako jo, musela jsem to připomínat, ale dohodly jsme se a protože nám to tak pěkně šlo, zavedla jsem je zpátky na zoraný pole, ale z druhého konce a nechala je, ať si tam poletujou. Tali to vzala z gruntu a letěla, letělaaaaaa a letělaaaaaa. A když jsem pískla, tak..... to otočila a letěla zase zpátky. □ . Ach, to je krása! A tak jsme cíleně zamířili do nízký řepky. Oka jsem z ní nespustila, abych byla připravená. Ale byla moc hodná. Když jsem je pak odvolala a zamířila k haldám, letěla tam jako první.

V roští našla bažanta, zvedla ho a sice za ním vyrazila □ , ale poté se nechala dohulákat a dostavila se tam, kam měla. Abych ji trochu ukáznila a taky abych udělala radost Rumouškovi, šli jsme na ty haldy. Posadila jsem je a první vyzvala Rumouška. Podle pokynů lítal blaženě po haldách nahoru a dolů. Pak šla na řadu Taliprtka. Nebylo to sice takový jako s Rumouškem, ale sasrak vůbec je, že z haldy nemíří někam do křoví a člověk ji furt nemusí vracet zpátky do cvičení.

Přešli jsme topolovou alej a opět došlo na to, že chci, aby se šlo po cestě maaaximálně kousíček vedle ní. Ale pořád v kontaktu se mnou. Tali byla často napřed a já toho využila k tomu, že si zahrajeme na babu. Počkala jsem na moment, kdy se otočí (hááá dřív bych se nedočkala □), a pak jsem začala utíkat na druhou stranu. Vzápětí se ozval dusot a já s pištěním brzdila, aby mě neporazila. U Rumouška se bát nemusím, to je civilizovanej pejsek, kterej umí včas zabrzdit. Ale je to hrozně fajn, že takhle můžeme blbnout, se úplně dycinky tetelím tichou radostí.

“Probábovali” jsme se takhle až k místu, kde je rigól, kde je tábořiště bezdomovců a kde Tali jde vždycky šmejdit trochu hloubš. Pokud je ten den přičetná, tak jí to trošku dovolím a poté ji stáhnou zpátky. Ona pak vždycky běží uzoulinkou stezičkou, kterou jsem chodívala dřív (a kudy už nechodím kvůli prasatům) a my jdeme s Rumíčkem po tý hlavní. A já cíhám, zda se

Tali vrací za námi i bez zavolání. Vracela se i tentokrát a měla radost, jak je výborná. Pak se oba s Rumíčkem drželi hezky poblíž cesty. V dálce jsem viděla přicházet Douího a jeho pánička, chtěla jsem je na dálku pozdravit, ale Tali se zasekla a jala se vystavovat. Tak to jsem neměla možnost se zdravít, protože mi bylo jasné, že tohle Tali dobře neustojí. Další pes a další člověk jí z toho vystavování vyruší a mohla by být neovladatelná. Předpokládala jsem správně, takže jsem jí šla ovládat a musela být důrazná. To byl ale jen druhej a taky poslední moment, kdy jakoby zazlobila. Rumoušek si v ten moment taky vybral svou chvíli a tak šli vedle mě jak dva trestanci ☐ ☐ .

Dovedla jsem milý trestance na myší louku a dala jim volno. Na konci louky jsem viděla, že u hromady s koňským hnojem je traktůrek a majitel louky a nedalekýho statku tam zrovna skládá hnůj. To mě potěšilo - ne jako kvůli tomu, že skládá hnůj, ale že se můžu jít zeptat. Zeptat se, zda bych si mohla nabrat někdy do kyblíčku trošánek toho jejich koňského zlata ☐ Dostalo se mi souhlasu a tak tam v brzký době budu muset zavítat s kyblíkem. Prozatím jsem šla ale blbnout s ohařiskama. Tali jsem nechala poletovat a Rumíček si šel začuchat. Flekatá poletucha to ovšem zjistila a přidala se k nám. Tak si čuchali na střídačku. Jsem ráda, že ji tohle baví. A bavilo ji pak i trocha toho cvičení.

No a pak..... pak se nedělo nic neobvyklého ☐ Prostě jsem měla dva ohaříky hodný a šlo se volným krokem společně směr domů. Jen vlastně, jo! Něco se dělo. Nejdřív ještě dole na konci polí. Je tam plácek, kde občas taky bývají koníky. A pro ně je tam vana na vodu. Tali se začmouchala a tak jsme si tam s Rumíčkem dali stíhačku kolem tý vany. Vybídla jsem ji pak, ať mě taky běží stíhat a protože vona je velkopodvodnice, chtěla si to zkrátit. Leč matematika a gymnastika nejsou její silná stránka, tak..... to kopyto prostě tak trochu skončilo v tý vaně ☐ ☐ ☐ . No a potom se dělo nahoře, když jsme byli na náměstíčku u kostelíčka. Zeptala jsem se Taliprtky, ešivá vona udělá ten slalom, jen tak. Prostě jsem se jen zeptala, ani jsem rukou nenaznačila, nic. Helejte ty bláho, vona, vona ... ho šla nadšeně udělat! A pěkně proběhla všechny ty lavičky! To je co?? ☐ Potom už se šlo fakt ale domů. A tam se odpadlo. A tam se chrápalo. A to velmi hlasitě ☐ : Měli toho plný brejličky a chrápali jak broučci od pana Karafiáta ☐ .